

тостратор и му го бе пратил в Търново. Камица поиска^л да се откупи. Тогава Калоян му ~~бе~~ предложил да даде две кентинарии злато. Камица се съгласил и писал на императора да му изпрати парите. Но в това време Алексей успял да ^{зав}заладее всичките му богатства и отговорил, че парите му са по-скъпи от него. Възмутен и огорчен, протостраторът дал клетва за верност Калояну и отишел в Просек при зетя си. Сега и двамата обещаваха да му помогнат в борбата с Визанс. Освен това и заместникът на Иванко във Филиповград - Иван Спиридоначи бе почти минал на страна на Калояна - ^спримамен^л ~~с~~ парите и обещанията ~~му~~.

Все пак най-голямата, най-тежката грижа оставаше папата. Защото Калоян не се съмняваше в силите и храбростта на войските си, не се боеше и от най-тежката бран. Боеше се само от нетрайността на завзетото, от безбройните тъмни, непознати врагове, които всеки миг можеха да се нахвърлят върху него и да оспорят на държавата му правото да живее свободна^т и законно.

Той не бе признат от никого...

През целият ден на Водици царят остана тъжен и разсеян. Напразно Целгуба се опита с глуми и закачки да разведри лицето му. Дори и вечерта, на пира, който се даде в палата, той непрекъснато мълча с неподвижно вперен в далечината взор. Дори и радостният смях на Мария не разпръсна бръчките от челото му. Той се прибра рано в покоите си, като остави гостите сами да довършат веселбата. Не му беше до веселие и забава. А песните и шумният говор на поканените, които от време на време долитаха до него, само правеха бръчките на лицето му да се вкопават още по-дълбоко. Той се съблече и си легна.

Но не можа да заспи. Желязен обръч^е стягаше главата му, сърцето му беше тежко и тревожно. А една единствена неизменна